

De zwaartekracht is ook maar een mening

Harry Zevenbergen

Uitgeverij LetterRijn Leidschendam

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Eerste druk, mei 2014

© 2014 LetterRijn

Auteur: Harry Zevenbergen en Adriaan Bontebal (top 5 Zevenbal)

Redactie: Theo van Rijn

Ontwerp cover: Studio Het Mes

Het bestand van dit eBook is door Clustereffect.nl verzorgd

Uitgeverij: LetterRijn

www.letterrijn.nl

isbn: 978-94-918750-5-2

Vandaag in de boekwinkel. Moeder tegen haar 16-jarige dochter:

‘Deze boeken, dat is echte literatuur, maar daar zitten ook best wel leuke boeken bij hoor.’ Ik heb dat natuurlijk even ontkracht en gezegd dat mijn boek een paar kasten verderop staat. Straks gaat iedereen echte literatuur lezen en dat kunnen we niet hebben. Dan gaat het bijzondere er wel van af.

Voorwoord

In 2001 startte ik met mijn collega en vriend Adriaan Bontebal een dagelijkse column. Dat wil zeggen: hij schreef de ene dag en ik de andere en op zondag, onze rustdag, hadden we gasten. We bedachten de ZevenBal. Een column die als enige regel had, dat de maximale lengte 230 woorden was. Natuurlijk maakten we af en toe een uitzondering, regels en wetten zijn er tenslotte om gebroken te worden.

Voor deze bundel heb ik alles herlezen en een keuze gemaakt uit de ZevenBallen. In deze bundel bijna geen ZevenBallen over wielrennen en voetbal, omdat deze eerder reeds gebundeld zijn. Het tijdperk van de ZevenBal duurde van de zomer van 2001 tot 2007.

De selectie van mijn beste ZevenBallen heb ik aangevuld met een aantal meer recente columns. Een deel van de ZevenBallen en andere columns verschenen eerder in Ravage, Konfrontatie, 't Kan Anders, op de blogs Hofstijl, Haagspraak en Bankzitters of werden live voorgelezen op Den Haag FM, bij de literaire talkshow 'de Barrage' in het Paard, ADHD-café.

De bundel begint met de laatste ZevenBal ooit, geschreven voor en voorgelezen bij de uitvaart van Adriaan Bontebal. Deze laatste ZevenBal wordt als een kleine hommage gevolgd door een kleine selectie ZevenBallen van Adriaan Bontebal.

Harry Zevenbergen

De laatste ZevenBal (voor Aad)

Twee allochtonen in de Schilderswijk één uit Leidschendam en één van de Grebbeberg, hemelsbreed staat zijn huis een paar honderd meter van het mijne. Dat betekent niet dat we de deur bij elkaar plat liepen, zulke mensen zijn we niet. Het meeste ging via de telefoon, de mail en wanneer we elkaar zagen bij optredens.

Het begon in 1996 toen we met onze held de punkdichter Attila the Stockbroker optraden in het Utrechtse ACU. Na het optreden zou ik de laatste trein net kunnen halen. Adriaan niet. Hij zei 'loop jij maar vooruit jongen.' Het werd de nachttrein over Amsterdam en Haarlem, tijd genoeg elkaar wat beter te leren kennen. Kort daarna stond ik op *zijn* podium in de Bordelaise. In die jaren was de Bordelaise een ontmoetingsplek van schrijvend Den Haag. Een plek om nieuw werk uit te proberen en waar nieuw talent de ruimte kreeg.

Naast het schrijven vonden we elkaar ook in de echte belangrijke zaken van het leven. We waren klunzen in de liefde, daarom werden we verliefd op Dervla Kirwan uit Ballykissangel, die gelukkig nooit heeft hoeven kiezen. We hielden zielsveel van de Tour de France, met muziek het beste substituut voor liefde. Voor de Tour de France van 2001 vormden we ZevenBal en schreven ieder dagelijks een column voor Radio West en onze website. We keken natuurlijk samen. Hij thuis op zijn bank en ik een paar honderd meter verderop op de mijne en dan belden we als we ons ergens over opwonden. Na de Tour hadden we de smaak te pakken en moest ook de rest van de wereld eraan geloven. We vielen met onze neus in de boter. 11 september, de oorlog in Afghanistan, Pim Fortuyn, Irak, maar ook de gebruikelijke ongemakken en absurditeiten van het dagelijks leven. In 2006 stopten we met onze dagelijkse column, het schrijven tijdens de Tour de France dat bleven we doen. Toen ik hoorde dat Aad ernstig ziek was, met de verwachting dat hij nog zo'n 8 maanden had te leven, dacht ik dat is nog één Tour de France. Niet dat ik dat tegen hem zei toen ik een paar dagen later bij hem voor de deur stond. Ik had geen idee wat ik wel moest zeggen. Aad deed de deur open met de woorden: 'Je hebt het zeker gehoord hè?' 'Ja,' zei ik en we praatten over zijn ziekte, over de serie verhalen die hij nog af wilde maken. Niet over de Tour de France, al denk ik dat het ook bij hem door het hoofd is geschoten. Nog één keer hangend op de bank sprinten, tijdrijden, de bergen over en afdalen naar Parijs. Met de jaarlijkse kater bij het zien van de Eiffeltoren, die voor mij staat voor de doffe berusting wetend dat het voorbij is. Dit is de laatste ZevenBal. Deze zomer rijdt ik de Tour alleen. De jaarlijkse kwelling die Dijkstra-Ducrot heet, blijft hem bespaard. Ik zal me voor twee ergeren. Schelden, dingen naar de tv gooien wanneer ze zoals gewoonlijk voordragen uit het kastelenboek en de clichébijbel.

Als de hemel zijn atheïsme overleefd heeft, hoop ik dat God een mooie racefiets klaar heeft staan voor Aad en er een gele trui op maat over het stuur hangt.

Harry Zevenbergen

Top 5 ZevenBallen van Adriaan Bontebal

Zaterdag 4 I 03

In de Leidse Breestraat staat een 17de-eeuws pand dat ooit bewoond is geweest door een vriend van een leerling van Rembrandt. Verder vind je in deze winkelstraat niets dat nog aan de grote schilder doet denken. Bij De Slegte liggen weliswaar stapels boeken met reproducties van 's meesters werken, maar dat staat zo ver van de echte Rembrandt, dat telt niet mee.

De buurt achter de Breestraat, de omgeving van de Pieterskerk, is heel andere koek. Daar is nog veel te vinden dat rechtstreeks met Rembrandt in verband staat. Neem het stenen bankje aan de zuidzijde van de kerk: het is precies één week nadat de schilder voorgoed naar Amsterdam vertrok op zijn plek gezet. De link is evident, hoewel spaarzaam terug te vinden in zijn werk. Rembrandt zelf is zelden in de Breestraat geweest. Had hij zaken op het stadhuis of ging hij terperntine halen bij de toenmalige V&D, liep hij altijd via Boter-, Vis- en Aalmarkt. Slechts één wandeling door de Breestraat hebben historici met zekerheid kunnen vaststellen: de ochtend dat hij bepakt met al zijn spulletjes op weg was naar het station om zich in de hoofdstad te vestigen. Toch is het onzin te zeggen: Rembrandt en de Breestraat zijn twee verschillende zaken. Dan onderschat je de betekenis van dat pand. In Florence is bijvoorbeeld geen huis meer te vinden waarin vrienden van leerlingen van Brunelleschi hebben gewoond. Nu schijnen er plannen te bestaan om het huis in de Breestraat te slopen en op die plek een nieuwe vestiging van Blokker te bouwen. Blokker nota bene; het is algemeen bekend dat Van Rijn vreselijk de schurft had aan deze huishoudbazaar. Ik word daar doodmoe van: we gaan in Nederland zo slordig om met onze cultuurgoederen.

Dinsdag 9 IX 03 WIJ HAGENEZEN

Toen ik enkele dagen geleden op het Noordeinde een boekhandel uitkwam, hield een man me staande: 'Mag ik u de weg vragen?'

'Natuurlijk,' antwoordde ik. Enerzijds omdat ik netjes ben opgevoed, anderzijds omdat ik trots ben op mijn stratenkennis en daarmee graag te koop loop - ik ken zelfs het Binnendoor en het Achterom. 'Dank u,' zei hij, zette een streepje op een blocnote, lichtte zijn hoed en liep door. Krijgen we nou? Verbluft keek ik hem na. Vijftig meter verder, bij het paleis, zag ik hem een wachtloper aanspreken, om even later weer een streepje ('ja?') te zetten, de hoed te lichten en zijn weg te vervolgen. Dit moest een practical joke zijn. Nu weet ik dat in dit jaargetijde eerstejaars van de Haagse Hogeschool worden ontgroend, maar ik schatte de man een jaar of zestig: niet echt de leeftijd van een aankomend student.

Weer zag ik hem iemand aanspreken. De aangesprokene negeerde hem, wat hem er niet van weerhield een streepje te zetten en de hoed te lichten, in omgekeerde volgorde dit maal. Ik kreeg de neiging hem achterna te fietsen en naar naad en kous te vragen. Maar nee, ik hield me in. Veel leuker was het mijn fantasie erop los te laten, ik zou het meteen dezelfde avond doen. Het is me echter ontschoten, ik zal diepere gedachten hebben gehad. Komt voor.

Gisterenavond, tijdens het regionale nieuws, kwam de man weer bovendrijven. Een woordvoerder van de gemeente verklaarde dat de afdeling toerisme een onderzoek had gedaan naar de hartelijkheid van de Hagenees. We blijken heel aardige mensen.

PS. 2,5 miljoen Nederlanders zijn in staat de krant te lezen las ik in de krant. De schatting lijkt me aan de wat hoge kant.

PS. 2 Dochter van een minister en schoondochter van een koningin: de duivel schijnt ook altijd op de grootste hoop.

Donderdag 30 IX 04 WAT ZIJN DIE TOCHTEN STIL

Ik krijg het maar niet uit mijn hoofd, de Gezellige Kerst: 'Ik zit hier in mijn eentje met zijn viereen / de kat, de hond, de hamster, die zijn thuis.' Terwijl ik had willen schrijven: zie je wel, ik ben hem al helemaal vergeten. Je wordt bedankt André, het zeurt maar door. Zelfs met de radio uit. Is er al een stille tocht gehouden in Vinkenveen? (Vinkenveen, rustiek gelegen aan de meren, met nog anderhalve autochtoon en veel Amsterdamse patsers.)

Ik ben geen psycholoog, dat wil zeggen, ik heb er niet voor doorgeleerd. Net als iedereen (?) heb ik het wel op school gehad. Het is een vraag van psychologische aard: vanwaar dat massale rouwen tegenwoordig? De stille tocht is er een uiting van. In Alphen aan de Rijn bijvoorbeeld, vanwege de (waarschijnlijk) vermoorde peuter. Boter na de vis, er had eerder moeten worden ingegrepen. 'We hebben de instanties gewaarschuwd,' balken de burens, 'en de instanties hebben gefaald.' Dank je de koekoek, instanties falen altijd, dat is bekend. Als de burens zo begaan waren met het lot van het kind, hadden ze iets meer gedaan dan slechts de instanties waarschuwen. En dan nu een stille tocht. Dat is het: men tocht stil om het eigen zieltje te wassen. Zie je wel dat het me raakt, al is het wat laat.

Meer en meer begin ik voorstander te worden van de Remkes-methode. Dan bedoel ik niet dat ik mijn tanden niet meer poets. Ik bedoel: zie je een misstand, direct er op slaan. Wordt in een supermarkt een zeurend kind geslagen, meteen betreffende ouder een hengst voor zijn/haar harses. Probeert iemand je fiets te stelen: hup, vol op zijn ballen.

Normen en waarden, eigen verantwoordelijkheid: geen debat maar daden.

PS. 'Ga je zaterdag naar Amsterdam?' werd mij gevraagd. Nee, ik ga naar Bredevoort.

Donderdag 21 VII 05 GELD

'Zo, aan het werk?' Het sarcasme druipt er af. Ik ben inderdaad aan het werk. Vanaf de bank kijk ik naar de zeventiende etappe van de Tour de France. Van Pau naar Rével over 239,5 kilometer, de langste rit van deze Tour. 's Avonds schrijf ik er een stukje over en ja, mevrouw Bontebal, dat is werk. Maar dat schijnt niet tot haar botte hersenen door te dringen.

Zelf is ze de stad in geweest om te 'shoppen'. Mijn God, wat haat ik dat woord. Wat is er mis met de term winkelen? In het verleden vroeg ik weleens wat ze had gekocht. Eén keer: 'Dat gaat je niets aan,' heeft me genezen van de gewoonte. Ze doet maar, het is haar geld.

Het mag duidelijk zijn dat ik van dat mens af moet. Maar dat geld is het punt. Het mens is loaded en daar pik ik een bescheiden graantje van mee. Op de keper beschouwd gedraag ik me als een hoer, ik weet het. Maar zonder haar geld zou ik nu ergens vakkenvuller zijn, want naast het schrijven heb ik nauwelijks kwaliteiten.

Gedigies noemt ze het. En verhaaltjes. Vals kreng.

Ze gaat voor mijn beeld staan en kijkt me woedend aan. Wat nou weer? 'Je bent weer bij die slet geweest,' snauwt ze. Ik ben inderdaad bij mijn vriendin langs geweest, maar dat heb ik stiekem gedaan (wat je stiekem doet is toegestaan.) Hoe kan ze dat in godsnaam weten?

'Ik zie je denken: hoe kan ze dat in godsnaam weten? Je haar, lul. Je hebt haar je haar laten knippen, ik herken haar rampzalige stijl.' Inwendig sla ik mezelf voor mijn kop. Hoewel? Het maakt me eigenlijk niet uit dat ze weet dat ik een vriendin heb.

Ik moet van dat mens af, maar hoe stel ik het geld veilig? Zou ik geen alimentatie kunnen krijgen? Maar dan moet ik eisende partij zijn. Op wat voor gronden? Ze heeft geen vriend, dat weet ik zeker.

Voorlopig zit ik nog aan haar vast. Laatst op een feestje vertelde ik een kennis, met haar binnen gehoorsafstand: 'We blijven bij elkaar vanwege de centen.' Zo is dat.

PS. Per direct over te nemen: vals kreng. Nauwelijks gebruikt.

Donderdag 14 X 04 WRATTEN

'En, ouwe strompelaar, nog wat gegeten de laatste tijd?'

'Rare vraag. Hoezo?'

'Je hebt toch last van je been. Dan kan je toch geen boodschappen doen.'

'O, bedoel je dat. Laat ik je gerust stellen: ik heb uitstekend gegeten. Sinds we gebukt gaan onder alarmfases - code rood, code pimpelpaars - zorg ik er steeds voor een flinke voorraad in huis te hebben. In kastjes, koelkast en vrieskist. Kattenvoer en mensenvoer. Adriaan Hamster, aangenaam. Mocht ik door mijn voorraden heen zijn, kan ik altijd een beroep op mijn burens doen. Aardige lui, aan beide kanten. Ik woon tenslotte in de Schilderswijk. Maar gisteren heb ik weer eens echt lekker gegeten: mosselen.'

'Verse?'

'Jewel, en zelf gehaald. Kwestie van prothese aan en doorbijten. Mijn visboer zit twee straten verderop, het was te doen. Maar, iets heel anders: toen ik de mosselen stond te spoelen overviel mij een nare jeugdherinnering.'

'Laat me raden. Je bent er toen je klein was een keer flink ziek van geworden.'

'Nee, dat is het niet. We aten thuis nooit mosselen. Ga maar na, we waren met zijn elven. Nog los van de prijs, we hadden het erg smal: hoe kook je elf kilo mosselen op een tweepitter? Makreel, schol en wijting schafte de pot, en altijd op vrijdag. Het was woensdag gisteren. Nee, het waren de wratten op sommige schelpen, kleinere schelpdieren die zich erop hebben vastgezet.'

'...'

'Op de lagere school had ik zelf veel last van wratten, op mijn handen. Eens in de twee weken moest ik naar het ziekenhuis. Op de fiets naar het volgende dorp. Twee uurtjes weg uit de klas was natuurlijk fijn, maar ik ging iedere keer met lood in mijn schoenen.'

'Dat trapt wel stevig weg.'

'Hou je muil nou eens even. Het ging om de therapie, dat was een ramp. De wratten werden behandeld met bevroren koolzuur. Dat is vloeibaar, de arts bewaarde het in een thermosfles. Hij doopte steeds een wattenstaafje in de fles en stipte daarna een wrat aan. Ik had er meestal een stuk of tien, vijftien. Die zooi brandde als de hel. Na de behandeling had ik nog steeds wratten, maar bovendien grote blaren op mijn handen.'

'Ach, jongetje, en daar werd je vreselijk mee gepest.'

'Dat niet. Mijn klasgenoten hadden zoveel om me mee te treiteren, daar konden ze die wratten niet ook nog eens bij hebben.'

ZevenBallen

Maandag 6 VIII 2001

Tijdens het WK-atletiek, die deze week wordt gehouden in Edmonton (Canada), werd de kogelstoter Trevor Misapeka uit West-Samoa uitgesloten op zijn eigen discipline. De ruim 140 kg wegende kolos bewees dat hij niet voor één gat te vangen was. Hij schreef zich ter plekke in voor de 100 meter, een afstand die hij nog nooit hardlopend had afgelegd en in dat licht bezien viel zijn tijd nog mee, 14.28 sec. Toen ik zestien was liep ik laag in de dertien seconden.

Ik heb bewondering voor Trevor's doorzettingsvermogen, maar dat dit soort impulsief gedrag ook gevaarlijk kan zijn bewees Levi Korsakov in 1936 bij de Olympische Spelen in Berlijn. Deze Russische atleet deed mee aan het onderdeel verspringen en leverde drie ongeldige sprongen af. Daarop schreef hij zich vol goede moed in op de onderdelen speerwerpen en kogelslingeren. Het laatste nummer heeft hij echter niet kunnen uitvoeren. Bij het Speerwerpen wierp hij per ongeluk de speer zo diep in het hart van één van Hitler's vrienden op de eretribune, dat de organisatie het verstandiger achtte dat hij zich vrijwillig terugtrok voor het kogelslingeren. Temeer daar hij op het trainingsveld al heel wat schade had aangericht. Net als deze vergeten atleet, waarvan nooit meer iets werd vernomen, zal Trevor nimmer meer meedoen aan een atletiek-toernooi. Hij twijfelt nu tussen een carrière als sumoworstelaar en American footballer.

Woensdag 8 VIII 2001

Een fietsdief in Amsterdam probeerde gisteren zijn fiets te verkopen aan de voormalige eigenaar van het rijwiel. Deze gewezen rijwielbezitter was nog wel in bezit van hond en honkbalknuppel. De fietsenhandelaar dook in de Amstel en werd daar door de politie weer uitgevist. De honkballer ging ervandoor met zijn hond achterop, maar werd snel achterhaald door de politie. De tweewieler bleek in het bezit van een rode rechthoekige sticker en dus gestolen van een Leidse asielzoeker.

In Leiden zijn sinds kort alle fietsen van asielzoekers voorzien van zo'n sticker, om te laten zien dat ze niet op een gestolen exemplaar rondrijden. Een goed initiatief, maar verwarrend wanneer het rijwiel van een asielzoeker wordt gestolen. Het initiatief is ook niet compleet, want hoe kan een eerlijk en gerespecteerd burger als ik weten, dat de rest van de spullen wel van zo'n asielzoeker is.

De Italiaanse klinikloon Antinori, de arts die een 62-jarige vrouw zwanger maakte, heeft tijdens een opmerkelijk experiment 100 nieuwe Herman Broden gebaard. De Broden zijn aan het schilderen geslagen en verkopen de schilderijen via een Amsterdamse postzegelhandelaar. De beschuldigingen van Xandra Brood dat er steeds meer vervalsingen opduiken, zijn dus onterecht. Antinori heeft Xandra aangeboden, dat ze gratis een nieuwe Herman mag komen uitzoeken. In Leiden werd een Somalische vrouw betrapt met een Herman Brood zonder rode sticker, de vrouw wordt volgende week het land uitgezet.

Vrijdag 10 VIII 2001

Een vrouw met kind kreeg op straat € 2000,- van een vreemde man. Hij mompelde nog: 'Geld maakt niet gelukkig' en was verdwenen voor de vrouw iets kon zeggen. De politie onderzoekt de herkomst van het geld en is op zoek naar de gulle gever. Het vreemde is niet de man, maar dat de politie tijd heeft om vrijgevigheid te onderzoeken. Sinds wanneer valt het onder de bevoegdheid van de politie, mensen die geld weggeven na te trekken. Vrijgevigheid is blijkbaar verdacht. Niet zo lang geleden kocht ik met een vriendin meer oliebolletjes dan we op konden. De overgebleven warme oliebol wilden we weggeven aan een willekeurige voorbijganger. Wat bleek: je geeft nog makkelijker het aidsvirus door, dan dat je een oliebol kwijtraakt. Wanneer iemand mij op straat geld aanbiedt of de sleutel van zijn huis, dan bedank ik vriendelijk en bel een verhuurwagen of ga wat leuke dingen kopen. Gulheid is een betere eigenschap dan achterdocht. Mijn wantrouwen wordt pas gewekt, wanneer ik een envelop in de bus krijg met de mededeling: **U HEEFT EEN SCHITTERENDE PRIJS GEWONNEN**, wanneer u dit formulier getekend en wel terugstuurt. Lees alle grote letters, je bent een sukkel! Ooit won ik een zakdoek en moest de vijf daaropvolgende jaren twee slechte boeken per maand kopen. Tegenwoordig wacht ik gewoon tot iemand me € 2000,- geeft of de sleutel van haar huis.

Vrijdag 12 VIII 2001

Misschien ben ik wel verslaafd aan afwijzing. Misschien geloof ik slechts in ware liefde en pas ik ervoor me met surrogaat tevreden te stellen. Of het moet een ander soort surrogaat zijn. Ik word namelijk regelmatig verliefd op filmsterren. Het begon ooit met Tika (de dochter van Ti Ta Tovenaar) daarna volgden o.a. Olivia Newton John, Renee Soutendijk, Meg Ryan, Helen Baxendale en nu de hoofdrolspeelster uit Hearts and Bones (ze speelde ook in Fish, Chips and Rock 'n' Roll.) Iedere maandag een date bij de VARA en op donderdag bij de BBC. De perfecte liefde, ze stelt geen eisen, glimlacht naar me, kijkt verliefd naar me en wanneer ze scheldt is het altijd op een ander. Ze doet het met een ander, maar dat speelt ze. Zoals ik soms ook speel dat ik verliefd ben. Haar gevoel voor mij is oprecht, dat voel ik.

Het zijn veilige liefdes, al blijf ik telkens hopen dat mij overkomt wat de hoofdrolspeelster van the Purple Rose of Cairo overkwam. Dat Helen of de vrouw uit Hearts and Bones, van wie ik de naam nog niet eens weet, van het scherm mijn kamer binnenstapt en me in haar armen sluit. Of wanneer ik zoals gisteren lees in de krant dat Meg Ryan nog steeds vrij is, dan bestel ik een enkele reis Hollywood en hoop dat Sally finally will meet Harry.

Vrijdag 17 VIII 2001

Ik zit vol vooroordelen. Politici, politieagenten, generaals, multinationals en hippies zijn niet te vertrouwen. Het kapitalisme is gevaarlijker dan het fascisme, Zuid Amerikaanse volksmuziek is niet om aan te horen en New Model Army is een waardeloze band. Zo heb ik er vele en dat is nuttig. Stel dat ik de hele dag oordelen moet vellen, ik zou aan niets anders toekomen.

Af en toe zet ik mijn geest open en stel een vooroordeel bloot aan de werkelijkheid. Gisteravond woonde ik een concert bij van de New Model Army. Adriaan, de Bal achter de Zeven, had me uitgenodigd en ik had een smalend nee ingeslikt.

Mijn vooroordeel t.o.v. de Army bestond uit twee delen:

1. De fans, die ik de eenvormigheid en volgzaamheid van het echte leger verweet.
2. De liedjes zijn een vervelende mengeling van bombast en demagogie.

Vooroordeel 2 liet ik vallen tijdens het eerste couplet, het leger speelt aanstekelijke, folky punkrock. En een beperkte portie bombast en demagogie wat is daar nu mis mee?

Vooroordeel 1 bleef gedeeltelijk overeind. Ik moest denken aan het Levellers-publiek: De zanger zingt 'There's only one way of life, and that's your own' en de grote meute, gekleed als de bandleden, zingt mee en maakt bijpassende gebaren. Gebarentaal voor anarchisten.

Binnenkort staan alle Army-cd's in mijn kast en de volgende keer schreeuw ik mee: 'It's not a crime to be innocent.'

Maandag 27 VIII 2001

In Parijs zit een links gemeentebestuur, dat het autoverkeer wil terugdringen. Met dat doel voor ogen hebben ze op de grote wegen muurtjes gebouwd om deze te versmallen. Het idee hierachter is, dat wanneer er minder ruimte is, er ook minder auto's zullen komen. Het is een sympathiek maar naïef gebaar. Er zullen meer auto's komen. Auto's zijn net vlooien of konijnen, het oppervlak doet er niet toe.

Ik denk dat die muren op zich geen gek idee zijn. Het is de manier waarop je ze bouwt. Wat verder ontbreekt, is het verrassingselement, zodat de auto's kunnen anticiperen op de nieuwe situatie. Om dit element te introduceren moeten de muurtjes dwars op de weg staan, net om hoekjes, in tunnels, in onverlichte steegjes of plotseling verrijzen uit het wegdek. Aan deze laatste methode geef ik de voorkeur. Het maakt ook de *coverage* op televisie veel interessanter.

Eens in de zoveel seconden, maar niet regelmatig, komen de muurtjes omhoog. Auto's weten nooit wanneer de muren verrijzen. Het geeft ze een eerlijke kans. Net zo'n eerlijke kans als fietsers hebben in de stad. De kans om ook eens een dagje niet geschept te worden en in dit geval een kans om eens een dagje niet ongewenst intiem te zijn met de airbag.